

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové v právní věci

Žalobce: **Previx s. r. o., IČ 24314463,**
se sídlem Varšavská 715/36, Praha 2
zastoupen Mgr. Michalem Šimkům, advokátem
se sídlem Šítkova 233/1, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení proti žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2018, č. j. 55464/18/5300-22444-711887,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Základ sporu.

1. Žalobce podal žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta odvolání a potvrzena rozhodnutí Finanční úřadu pro hl. m. Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 7. 2018 – platební výměry na úrok z prodlení:
  - č. j. 5898157/18/2002-52522-111063, kterým byl za zdaňovací období měsíce září roku 2014 předepsán úrok z prodlení ve výši 140 598 Kč;
  - č. j. 5898158/18/2002-52522-111063, kterým byl za zdaňovací období měsíce listopadu roku 2014 předepsán úrok z prodlení ve výši 91 528 Kč;
  - č. j. 5898160/18/2002-52522-111063, kterým byl za zdaňovací období měsíce prosince roku 2014 předepsán úrok z prodlení ve výši 61 316 Kč;
  - č. j. 5898162/18/2002-52522-111063, kterým byl za zdaňovací období měsíce ledna roku 2015 předepsán úrok z prodlení ve výši 73 479 Kč.
2. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve shrnul předchozí skutkový stav, kdy zdůraznil, že u žalobce proběhla daňová kontrola ve věci stanovení daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období měsíců září, listopadu a prosince roku 2014 a měsíce ledna roku 2015. Po ukončení této daňové kontroly vydal správce daně dodatečné platební výměry ze dne 21. 9. 2017:
  - č. j. 7186023/17/2006-51523-110988, kterým byla žalobci za zdaňovací období měsíce září roku 2014 vyměřena daň 1 995 914 Kč a uložena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 399 182 Kč;
  - č. j. 7186349/17/2006-51523-110988, kterým byla žalobci za zdaňovací období měsíce listopadu roku 2014 doměřena daň ve výši 1 981 477 a uložena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 396 295 Kč;
  - č. j. 7186451/17/2006-51523-110988, kterým byla žalobci za zdaňovací období měsíce prosince roku 2014 doměřena daň ve výši 1 712 799 Kč a uložena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 342 559 Kč;
  - č. j. 7186634/17/2006-51523-110988, kterým byla žalobci za zdaňovací období měsíce ledna roku 2015 doměřena daň ve výši 3 029 969 Kč a uložena povinnost uhradit penále ve výši 605 993 Kč (dále též „dodatečné platební výměry“).
3. Proti dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím, č. j. 25362/18/5300-22444-711887, jež nabylo právní moci dne 7. 6. 2018 (dále též „rozhodnutí OFŘ“). Dnem nabytí právní moci rozhodnutí OFŘ se staly pravomocnými i dodatečné platební výměry. Jelikož nebyla daň stanovená dodatečnými platebními výměry ve lhůtě splatnosti uhrazena, vznikla žalobci povinnost uhradit ze zákona vzniklý úrok z prodlení. O této skutečnosti byl žalobce vyrozuměn platebními výměry na úrok z prodlení, o nichž bylo v tomto správním řízení rozhodováno. Žalovaný vysvětlil, že úrok z prodlení dle § 252 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění

rozhodném (dále jen „daňový řád“), představuje určitý druh sankce, kterou je daňový dlužník stížen za to, že neuhradil určitou daňovou povinnost řádně v době, kdy byla splatná. Zdůraznil, že daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení vznikla za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Přičemž výše úroku z prodlení odpovídá ročně výše reposazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí; splatnost daně byla stanovena dle § 135 odst. 3 daňového řádu; a z ustanovení § 136 odst. 4 daňového řádu vyplývá povinnost podat daňové přiznání daňového subjektu do 25. dne po uplynutí zdaňovacího období. Žalovaný pak shrnul, že prvním a základním předpokladem pro vznik úroku z prodlení je existence splatné daně; v dané věci byla tato stanovena dodatečnými platebními výměry vydanými na základě doměřovacích řízení.

4. Druhým předpokladem pro vznik úroku z prodlení je splatnost řádně stanovené daně. Splatnost daně vychází zásadně ze lhůty podání řádného daňového tvrzení. Splatnost DPH za dotčená zdaňovací období nastala ve dnech 27. 10. 2014, 29. 12. 2014, 26. 1. 2015 a 25. 2. 2015. Pro případy dodatečně doměřené daně zakotvuje § 143 odst. 5 daňového řádu náhradní lhůtu splatnosti. Žalovaný upozornil, že původně byla náhradní lhůta splatnosti určena s ohledem na institut zajištění daně dle § 168 odst. 4 daňového řádu, jelikož tato lhůta byla v rozporu s aktuální judikaturou soudů, přistoupil žalovaný ke změně této části napadených rozhodnutí. Proto byla v souladu s rozhodnutím OFŘ daň za všechna šetřená období (nově) splatná v náhradní lhůtě, a to ke dni 7. 6. 2018. Jelikož žalobce daň ve lhůtě splatnosti neuhradil, dostal se do prodlení, a proto mu vznikla povinnost zaplatit i úrok z prodlení.
5. K odvolacím námitkám směřujícím jak proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci pro doměření daně, tak proti právnímu posouzení rozhodnutí o stanovení daně (dodatečným platebním výměrům), žalovaný konstatoval, že předmětem tohoto řízení jsou platební výměry na úrok z prodlení, nikoliv rozhodnutí o stanovení daně, na základě kterých úrok z prodlení žalobci vznikl. Správnost a zákonnost dodatečných platebních výměrů není předmětem tohoto řízení, a proto se k odvolacím námitkám žalovaný nevyjádřil.

II. Žaloba, vyjádření žalovaného, ústní jednání

6. Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, taktéž dodatečných platebních výměrů a rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností, neboť byl jimi zkrácen na svých právech. Rovněž tak namítal nezákonný průběh předcházejícího řízení, tj. průběh daňové kontroly pro daň z přidané hodnoty. Uvedl, že veškerá jeho žalobní argumentace se vztahuje jak na rozhodnutí žalovaného, tak na rozhodnutí správce daně a jeho platební výměry (dodatečné platební výměry na DPH, i platební výměry na úrok z prodlení) vycházející ze zprávy o daňové kontrole.
7. Žalobce namítal, že na nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, potažmo i platebních výměrů má zásadní vliv počínání správce daně během daňové kontroly. Správce daně totiž vyšel v rámci daňové kontroly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu v důsledku porušení základních procesních zásad, jelikož na žalobce nezákonně a v rozporu s rozhodovací praxí přenesl důkazní břemeno. Žalobce v bodech [11] až [24] žaloby vytkl daňovým orgánům nesprávné posouzení a rozložení důkazního břemene v daňovém řízení.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Žalobce byl přesvědčen, že svou povinnost důkazní v řízení splnil, když uvedl skutečnosti, které byl povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních dle § 92 odst. 3 daňového řádu. Tudíž k přenesení důkazního břemene zpět na něj nemohlo dojít a nedošlo, proto označil zprávu o daňové kontrole ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6853155/17/2012-60562-104541, za nezákonnou; a taktéž za nepřezkoumatelnou v důsledku řady závažných věcných chyb.

8. Soud uvádí, že žalobce na stranách 5 až 45 žaloby velmi podrobnými výtkami sporoval nezákonnost daňové kontroly a na ni navazující rozhodnutí OFŘ, soud proto pro stručnost v následujících odstavcích shrne toliko jejich podstatu.
9. V bodech [26] až [33] – v části 5. *Obecně ke všem zdaňovacím období* žaloby se žalobce vyjádřil k výtkám žalovaného v rozhodnutí OFŘ, když vysvětloval, že dodával správci daně veškeré informace o svých obchodech, tj. nejen o těch, na jejichž základě byla žalobci doměřena daň. K námitkám žalovaného týkajících se kupních smluv s dodavatelem a odběrateli MEDYA, MEDYA ROMA, ASSINTFORT konstatoval, že byl správcem daně ve smlouvách nalezl rozpory mezi jednotlivými smluvními ujednáními, tyto nebrání smluvním stranám, aby se u jednotlivých dílčích objednávek dohodly jinak.
10. Žalobce se v kapitole 6. *Zdaňovací období září 2014* žaloby v části pod body [34] až [71] nadepsanými – 6. 1. *Přijetí zdanitelných plnění od plátce ASSINTFORT Praha s. r. o.* podrobně zabýval nesprávným posouzením přijetí zdanitelných plnění od plátce ASSINTFORT Praha s. r. o. ze strany daňových orgánů v rámci daňové kontroly. Vysvětloval, proč jím předložené daňové doklady vykazovaly zákonem potřebné náležitosti a popisoval nákup zboží od ASSINTFORT Praha s. r. o. a jeho přepradu společností MEDYA ROMA atp. Nesouhlasil s tím, že mu bylo přičítáno k tíži, že ASSINTFORT Praha s. r. o. nekomunikoval se správcem daně a řádně nevedl účetní evidenci. Obhajoval přípravu i samotný text kupní smlouvy uzavřené mezi ním a ASSINTFORT Praha s. r. o. Nesouhlasil s hodnocením účetního deníku; přehledu obchodovaného zboží dle faktur v rozhodném období; hotovostních plateb dodavatelům ve prospěch žalobce; s názorem správce daně, že jednatel žalobce nezná obchodované produkty a obsáhle vyargumentoval svá opačná tvrzení.
11. V části žaloby nadepsané 6. 2. *Plnění odběratelům – MEDYA ROMA SRL*, pod body [72] až [94] žalobce polemizoval s názorem správních orgánů v průběhu daňové kontroly, že neprokázal faktické uskutečnění obchodních transakcí s plátcem MEDYA ROMA SRL. Žalobce poukázal na množství dokladů, jimiž v daňovém řízení prokazoval, že předmětná plnění proběhla a nesouhlasil s jejich hodnocením ze strany správce daně. Rovněž tak sporoval posouzení jím předložené kupní smlouvy uzavřené mezi ním a společností MEDYA ROMA SRL ze dne 6. 5. 2014; existenci sídla společnosti MEDYA ROMA SRL a v této (odpovídající) části namítal zmatečnost zprávy o daňové kontrole.
12. V žalobní kapitole 7. *Zdaňovací období listopad 2014 a prosinec 2014* žalobce v části označené 7. 1. pod body [96] až [132] nazvané *Přijetí zdanitelných plnění od plátce JV TRADE s. r. o.* rozebíral své nákupy zboží od JV TRADE s. r. o. a jejich přepradu tohoto zboží společností MEDYA ROMA, PRIME ITALIA, ALKEMIA s. r. o. Žalobce zásadně nesouhlasil se závěrem správce daně, že neprokázal faktické přijetí zdanitelných plnění v souladu s předloženými doklady v rámci těchto obchodních transakcí. Žalobce byl přesvědčen, že správce daně nesprávně konstatoval, že důkazní břemeno leží na žalobci, jelikož tížilo správce daně. Nesouhlasil s tím, že k jeho tíži bylo hodnoceno jednání jeho

obchodního partnera ve vztahu ke správci daně; s hodnocením kupní smlouvy uzavřené se společností JV TRADE s. r. o., což se negativně promítlo do zprávy o daňové kontrole.

13. V části žaloby označené 7.2. *Plnění odběratelům – MEDIYA ROMA s. r. l., ALKEMIA a PRIME ITALIA* se žalobce pod body [133] až [180] vyjadřoval k závěrům správce daně, že neprokázal faktické uskutečnění plnění, tj. obchodních transakcí s MEDIYA ROMA SRL, ALKEMIA a PRIME ITALIA. Opět zdůraznil, že předložil správci daně veškeré doklady prokazující, že předmětné plnění proběhlo; současně nesouhlasil s hodnocením dokladů za nákup pohonných hmot, za nákup rakouské dálniční známky a užití dálnice v Itálii, za situace, kdy se žalovaný zabýval i tím, jakým vozidlem byla přeprava uskutečněna. Dále žalobce zásadně nesouhlasil s neprovedením svědeckých výslechů, které jím byly navrženy v daňovém řízení; s hodnocením doložené kupní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností MEDYA ROMA ze dne 6. května 2014.
14. Žalobce v žalobní kapitole 8. *Zdaňovací období leden 2015*, v části označené jako 8.1 *Přijetí zdanitelných plnění od plátce ECLAT s. r. o.* pod body [181] až [221] sporoval závěr správce daně o tom, že žalobce neprokázal faktické přijetí zdanitelných plnění, která byla uskutečněna v rámci transakce, kdy žalobce nakupoval zboží od společnosti ECLAT s. r. o., což však doložil daňovými doklady a následně zboží prodával společností ALKEMIA a MEDYA ROMA. Nesouhlasil s názorem správce daně, že ECLAT s. r. o. byla nekontaktní a s hodnocením umístění a charakteru jejího sídla.
15. V části žaloby označené 8.2. *Plnění odběratelům – MEDYA ROMA SRL, ALKEMIA* v bodech [222] až [248] namítal, že i v případě, kdy se jednalo o obchodní transakce s plátcem MEDYA ROMA SRL a ALKEMIA s. r. o., prokázal faktické uskutečnění zdanitelného plnění, neboť předložil správci daně veškeré potřebné podklady. Opět správci daně vytkl nesprávné posouzení smlouvy uzavřené mezi ním a společností MEDYA ROMA ze dne 6. 5. 2014.
16. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí jakož i platební výměry na úrok z prodlení zrušil.
17. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 30. 4. 2019 odmítl veškeré žalobou uplatněné námítky, a jelikož žalobní námítky jsou obdobné s námítkami uplatněnými žalobcem již v odvolacím řízení, odkázal na jejich vypořádání v žalobou napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že meritum věci spočívá v posouzení právní otázky týkající se vydání platebních výměrů na úrok z prodlení dle § 252 daňového řádu. Žalobcem uplatněné námítky v žalobě však souvisí s vydanými dodatečnými platebními výměry na daň z přidané hodnoty, nemají tak žádný přesah do hmotně právní konstrukce úroku z prodlení. V této souvislosti žalovaný poukázal na žalobu podanou žalobcem právě proti těmto dodatečným platebním výměrům u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 Af 22/2018. Připomněl, že dodatečné platební výměry jsou dosud v právní moci; žalobce proto v rámci přezkumného řízení v případě platebních výměrů na úrok z prodlení může brojit pouze tvrzením, že daň uhradil včas, že počet dnů prodlení byl odlišný, nežli jej správce daně v platebním výměru uvedl, anebo že konečná suma úroku numericky neodpovídá, což neučinil.
18. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
19. Na nařízeném ústním jednání konaném dne 29. 3. 2023 právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na námítky uplatněné již v žalobě.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

20. Žalovaný se z ústního jednání písemně podáním ze dne 14. 3. 2023 řádně omluvil bez žádosti o odročení jednání.
21. Soud na ústním jednání neprovedl žalobcem navržené listiny, které jsou součástí podkladů ve správním spise, neboť z nich při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází a správním spisem se dokazování zásadně neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS); přičemž žalobce nespороval věrohodnost podkladů založených ve správním spise. Dále soud žalobcem další v žalobě navržené důkazy, a to správní spisy, v nichž daňové orgány vedly (jiná) řízení na vydání dodatečných daňových výměrů, ve věci zajišťovacího institutu; listiny, jimiž sporoval právní a skutkové závěry přijaté správcem daně v řízení o daňové kontrole (potvrzení od České pošty o doručení zboží společnosti MEDYA ROMA, fakturami na opravu vozidla žalobce; potvrzení o doručení zboží společnosti ALKEMIA dle podacího lístku), soud zamítl provést pro nadbytečnost, když se tyto listiny opět míjely s předmětem nyní posuzovaného řízení a v tomto směru soud odkazuje i na níže uvedené právní posouzení věci. Dokazování proběhlo bez námitek.
22. Soud na ústním jednání usnesením zamítl návrh žalobce na spojení věci s řízením ve věci vedeným před zdejším soudem pod sp. zn. 6 Afs 22/2018, jelikož senát zdejšího soudu 6 A již ve věci vydal pravomocný rozsudek ze dne 17. 6. 2021, č. j. 6 Afs 22/2018 – 85, čímž odpadl důvod pro spojení věci.

III. Posouzení žaloby

23. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“)].
24. Žaloba není důvodná.
25. Při posouzení věci vyšel soud z následující právní úpravy:
26. Podle § 252 odst. 1, 2, 3, 4 daňového řádu *„daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. Úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku. Úrok z prodlení u záloh se uplatní do dne splatnosti zálohované daně.“*
27. Soud připomíná, že žalobou napadeným rozhodnutím byly potvrzeny platební výměry na úrok z prodlení; byť žalobce v žalobě stroze deklaroval nezákonnost těchto rozhodnutí, nikterak jej již v žalobě nekonkretizoval; veškeré žalobní námitky namířil proti

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

dodatečným daňovým platebním výměřům a potažmo proti rozhodnutí OFŘ ze dne 7. 6. 2018, jimiž byla stanovena vlastní daňová povinnost žalobce. Právě neuhrazení daně vyměřené dodatečnými platebními výměry žalobcem vedlo ke vzniku úroku z prodlení, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

28. Soud na tomto místě odkazuje na ustálenou a bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006–93; ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011–91; či ze dne 4. 10. 2018, č. j. 10 Afs 115/2017–37, ze dne 30. 3. 2022, č. j. 7 Afs 178/2021 - 23, v nichž soud setrvale zastává názor, že v rámci řízení o přezkumu úroku z prodlení a penále nelze přezkoumávat samotnou daňovou povinnost, když jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 Afs 126/2021 – 81: *rozhodnutí o vyměření daně a vyměření úroku z prodlení jsou samostatná rozhodnutí. Proti těmto dvěma rozhodnutím lze brojit samostatnými odvoláními a žalobami, resp. kasačními stížnostmi. Tato samostatnost má za následek, že daňový subjekt nemůže do řízení o přezkumu rozhodnutí o vyměření úroků z prodlení přenášet námitky vztahující se k posouzení, zda vůbec a v jakém rozsahu měla být v jeho případě vyměřena daň, k níž se úrok vztahuje. Rozsah přezkumu platebního výměru na úrok z prodlení je tedy oproti přezkumu platebního výměru na daň limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda úrok měl být vůbec předepsán, zda byl vyměřen ve správné výši a za relevantní dobu*. Soud nemá v dané skutkově totožné věci důvod se od shora uvedených závěrů odchýlit.
29. Soud konstatuje, že v dané věci není mezi účastníky sporné, že dodatečné platební výměry a rozhodnutí OFŘ ze dne 7. 6. 2018, jimiž byla daň žalobci předepsána, jsou stále pravomocnými rozhodnutími, a že žalobce na jejich základě vyměřenou daň ve lhůtě splatnosti neuhradil. Soud jen připomíná, že zdejší soud žalobu žalobce podanou proti dodatečným platebním výměřům a rozhodnutí OFŘ ze dne 7. 6. 2018 rozsudkem ze dne 17. 6. 2021, č. j. 6 Afs 22/2018 – 85, zamítl a taktéž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku (rozsudek ze dne 27. 6. 2022, č. j. 4 Afs 237/2021 – 52).
30. V dané věci je tak na jisto postaveno, že zákonné podmínky pro předepsání úroku z prodlení jsou splněny; přičemž žalobní námitky, které směřují jen proti rozhodnutí o stanovení daně, již nejsou způsobilé přivodit nezákonnost žalobou napadenému rozhodnutí, tj. rozhodnutí o úroku z prodlení. Uvedené odpovídá i zásadě, že úroky z prodlení mají povahu příslušenství daně a sdílejí proto osud samotné daňové povinnosti. Žalovaný přitom v žalobou napadeném rozhodnutí na stranách 3 až 4 dospěl ke stejným právním názorům, tudíž soud na ně pro stručnost v této souvislosti odkazuje.
31. Soud tedy shrnuje, že žalobní námitky posoudil jako nedůvodné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

33. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. března 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.